

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 12

15. JUNI 1928

77. AARGANG

DAAB FOR DE DØDE BLANDT DE FØRSTE KRISTNE.

(Kirkehistoriker *B. H. Roberts* i *Deseret News*.)

ET BRUDSTYKKE

»OG JEG SAGDE, VELSIGNET VÆRE KEFAS (Kefas: Petrus) THI — — — (tre Liniers Afbrydelse, d. v. s. tre Linier udeladt eller kan ikke udtydes) DØBTE FOR MINE KÆRE FORÆLDRE; MEN ANDRE SAGDE NEJ; THI VAR DET ALDELES FØRGÆVES AT BLIVE DØBT FOR DE DØDE, PAULUS ALDRIG — — —« (Slutningen er tabt).

Ovenstaaende Brudstykke er fra et fornyligt fundet græsk Manuskript, der er kaldet Kallikrates Epistel. Det er autoritativt erklæret fundet i et bestemt Distrikt i Nord-Afrika og er publiceret i »Atlantic Monthly« (udbredt amerikansk Tidsskrift) for Marts Maaned 1928. Det er skrevet i uncial Haandskrift (særegen i det første og andet Aarhundrede A. D.) og

er oversat til Engelsk ved J. M. Witherow. Mr. Witherows Beskrivelse af Dokumentet er som følger:

»Dokumentet, som følger, er tildels frit oversat fra et græsk Manuskript, skrevet i Uncialer i en Form, der antyder det andet Aarhundrede, Fire og tredive Sider er tilbage, men den sidste Del er kun Brudstykker, og Slutningen af Værket er tabt. Disse Papyrusblade blev opdaget sammen med andre Dokumenter langt nede i Sandet, der fyldte Kælderen under Ruinerne af et Hus. Af letfattelige Grunde forbliver Stedet, hvor dette Hus staar, en Hemmelighed endnu et Stykke Tid. Dog kan det maaske siges, at Opdagelsen fandt Sted i et bestemt Distrikt i Nord-Afrika. Alle de Papyrusblade, der var fundet, blev omhyggeligt pakket ind og sendt til New York, hvor de ankom den 7. Juni sidste Aar (1927).

Dette Værk skulde være et Brev fra en Mand besiddende en Del Kultur, og som tilhørte Kirken i Korinth. Brevet er skrevet til Apostel Paulus i Rom, og Tonen er som af en, der oprigtigt søger aandeligt Lys, endskønt det paa enkelte Punkter lyder en lille Smule beklagende. Forfatteren syntes at være mest kendt med Epistlet, som vi kender under Navnet »Første Korinthier«, i vort Nye Testamente, og syntes ikke at tilkendegive at have set Apostlenes Gerninger eller de Pastorale Epistler.

Der vil sikkert blive delte Meninger med Hensyn til Ægtheden af dette lille Skrift. Nogle vil antage det for, hvad det paastaas at være, Værket af en kristen Lærer fra Aaret 64 A. D. Andre vil overlegent erklære det for en øjensynlig Forfalskning fra Justin Martyrs Tid (Aar 161—180 A. D.) eller senere i det andet Aarhundrede. I begge Tilfælde giver det os et Bidrag til Diskussionen af religiøse Problemer, der har fremkaldt stor Interesse baade i Europa og Amerika.«

Oversætteren har inddelt Epistlet i Paragraffer, indsat Overskrifter, Tekstnoter med Henvisninger til Skriften, for hvilket Arbejde Oversætteren alene er ansvarlig. Angaaende Bemærkningen i den ovenfor givne Forklaring, at den for-

mentlige Forfatter syntes bedst kendt med »Første Korinthier«, skal det siges, at han ogsaa giver os Beviser for at have et stort Kendskab til Paulus' Epistel til Romerne. Som Oversætteren forklarer, er Epistlet adresseret til Apostlen Paulus — i en beklagende Tone, som Oversætteren bemærker, fordi der fremkommer adskillige Beklagelser angaaende Mangel paa Klarhed med Hensyn til en Del Skriftsteder i Paulus' første Brev til Korinthierne; men ikke desto mindre udviser det en skøn Hengivenhed til den store Hedningeapostel, og den Kritik, han prøver at fremsætte, er i en trofast Discipels Aand, der søger at fremme Kirkens Velfærd og Fred.

For vor Hensigt med denne Artikel gør det intet, enten Epistlet er et ægte Brudstykke fra et Brev til Apostlen Paulus, eller om det er en Forfalskning fra Justin Martyrs Tid (Aar 161—180 A. D.), hvis det kun er et Manuskript fra den Tid og er en virkelig Opdagelse fra Nord-Afrika — det vilde i begge Tilfælde opholde en Lærdom i den første kristne Kirke, som der kun ganske tilfældigt er henvist til i de anerkendte Skrivelser i det Nye Testamente og hovedsagelig i Paulus' meget berømte, men dunkle Skriftsted i »Første Korinthier«, der fremkommer som et Bevis for Virkeligheden af Kristi og alle Dødes Opstandelse, i hvilket det siger:

»Hvad ville ellers de udrette, som lade sig døbe for de døde? Dersom døde overhovedet ikke oprejses, hvorfor lade de sig da døbe for dem?« (1. Kor. 15: 29.)

Naturligvis opstaar da Spørgsmaalet, hvorfor Paulus nævner en Ordinance som denne — Daab for de døde — hvis den ikke havde været praktiseret i den kristne Kirke i tidligere Dage?

Dette Brudstykke fra Kallikrates' Epistel, der formenes at være fra Paulus' Tid, hvis det er ægte, eller, hvis det er falsk, da at være et Dokument af Justin Martyr fra det andet Aarhundrede, nævner ganske bestemt Tilstedeværelsen af en saadan Skik, og forestiller Kallikrates som prisende Kefas (Petrus) for at have arrangeret Daaben for hans kære For-

ældre. Manuskriptet er tildels udvisket og uoversætteligt, men dog henviser en Del af det til Paulus' Skriftsted i Korinthierne om Daab for de døde.

Alt dette bliver stærkere fremhævet ved nogle faa Linier, der kommer for Brudstykket, der er indsat ved Indledningen til denne Artikel. Emnerne, der er diskuteret i Kallikrates' Epistel, bliver af Oversætteren Mr. J. M. Witherow fremsat under følgende Overskrifter: »Uddannelse«, »Ingen regerende Embedsmænd«, »For Disciplin«, »Eller for Voldgift«, »Eller at uddele Sakramentet«, »Modstridende Opfattelser« og sidst »Opstandelse«. Under den sidste Overskrift, der leder os til Henvisningen om Daab for de døde, siger Epistlet:

»Af alle dine Venner (Paulus' Venner), der har besøgt os, har jeg modtaget mest Trøst fra Loukas (Lukas, Forfatteren af Lukas Evangeliet og Apostlenes Gerninger). Han og jeg læste tilsammen dine udmærkede Afhandlinger om Opstandelsen. Jeg spurgte ham angaaende min Fader og Moder, der var gode Mennesker. Det er tyve Aar, siden de døde uden at have hørt om Kristus. Og Loukas sagde til mig: Vær frimodig, Kallikrates, thi der er ingen Personsanseelse hos Gud, og den, som helliger ham og lever et godt Liv i alle Nationer, er velkommen hos ham.« Og jeg spurgte ham: »Hvem siger det?« Og Loukas svarede: »Kefas«.

»Og jeg sagde, »Velsignet være Kefas (Kefas, Petrus) thi — — — (tre Liniers Afbrydelse, d. v. s. tre Linier udeladt eller kan ikke udtydes) døbte for mine kære Forældre; men andre sagde Nej, thi var det aldeles forgæves at blive døbt for de døde, Paulus aldrig — — —« (Slutningen er tabt).

Loukas' Svar til Kallikrates, da denne spurgte ham om, hvem der havde sagt, at der var Haab for de retfærdige døde, var »Kefas« (Petrus), og det er Petrus, som siger:

»Thi derfor blev Evangeliet forkyndt ogsaa for døde, for at de vel skulde være domte paa Menneskers Vis i Kodet, men leve paa Guds Vis i Aanden.« (1. Peter 4: 6.)

»Thi ogsaa Kristus led een Gang for Synder, en retfærdig

for uretfærdige, for at han kunde fore os hen til Gud, han, som led Døden i Kødets, men blev levendegjort i Aanden, i hvilken han ogsaa gik hen og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare genstridige, den Gang Guds Langmodighed ventede i Noahs Dag.« (1. Peter 3: 18—20.)

Disse to Skriftsteder sammenføjede gør det klart, at Petrus lærte den store Lærdom, at Evangeliet var prædiket til dem, der er døde, og at det vilde paavirke dem, det blev prædiket til, eftersom at disse skulde være i Stand til at leve efter Guds Vis i Aanden og blive dømt efter Menneskers Vis i Kødets — eller som Mennesker i Kødets er dømt — efter deres Gerninger.

Læg nu til dette Paulus' Lærdom, at Daab for de døde var kendt i Kirken, saa faar vi et tydeligt Bevis paa, at Jesu Kristi Evangelium drager Omsorg ogsaa for dem, der ikke har haft Anledning til at modtage det i deres Jordeliv; og nu kommer det overbevisende Vidnesbyrd fra Kallikrates' Epistel, et Dokument fra det første eller andet Aarhundrede, der udtrykker Taknemmelighed til Kefas, fordi denne har arrangeret det saaledes, at Kallikrates' kære Forældre, der har været døde i 20 Aar, har modtaget Daab, uden Tvivl ved Stedfortræder, og at en eller anden levende Person udførte Ordinancen for de døde.

Det skal i forbigaaende bemærkes, at denne Henviſning i Kallikrates' Epistel til den temmelig dunkle Praktisering af de første Kristne (hvad Beviser angaar fra anerkendte kristne Dokumenter) gaar et langt Stykke til at stadfæste Ægtheden af selve Epistlet.

Ligesaa skal vi ogsaa her bemærke en anden Ting, omtalt af George Rawlinson, M. A., i hans Bog »Historical Evidences of the Truth of the Scripture Records« (Historiske Beviser for Sandheden af Skriftens Optegnelser), amerikansk Udgave, 1885:

»Troens Formørkelse er ikke total. Det er én Grund mere

til Taknemmelighed mod Forsynets og Aabenbarings Gud, at endog i denne Tidsperiode saa fjern fra de hellige Optegnelsers Tid, kommer der stadigvæk nye Beviser for Dagen om deres Troværdighed. Hvor meget, der endnu ligger begravet under de golde Banker eller indesluttet i Pyramiderne og Katakomberne eller skjulte i de endnu ikke udforskede Blade af ældgammel Literatur, er umuligt at gætte; men vi kan være sikker paa, at hvis en ny Slags Beviser skulde herfter være nødvendige for at imødegaa en hvilken som helst ny Slags Vantro og bekræfte paany Ordets Sandhed, da vil disse blive fundne henlagte et eller andet Sted afventende Tidens Fylde; og Gud vil bringe dem frem i den belejlige Tid fra de mørke Hieroglyfer, eller Ørkenens Sand, eller stovede Manuskripter, for at beskæmme Modstanderen af hans Ord og fremfor alt ophøje hans Navn.«

Imidlertid kan Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige glæde sig over, at de har »det mere stadfæstede profetiske Ord — Guds Ord — hvilket I gøre vel i at agte paa« (2. Peter 1: 19) med Hensyn til denne store Lærdoms Anvendelse i Evangeliet og alle dets Ordinancer om de døde, ved hvilket de døde opnaar Frelse; men fordi vi har »det mere stadfæstede Ord« som Leder, vil det ikke forhindre os i at glæde os over Opdagelsen af et saa supplerende Vidnesbyrd om Sandheden, som dette Epistel af Kallikrates er, og som er fundet af Mennesker i Ørkenens Sand til at bekræfte hans aabnede Ord, beskæmme Modstanderne og fremfor alt ophøje hans Navn.

Joseph F. Smith sagde: Tiendeloven er et af de allervigtigste Principper, thi ved det skal det kendes, enten vi er for eller imod, enten vi er tro eller ikke. I saa Henseende er det ligesaa vigtigt som Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.

PINSEFESTEN.

Under ovenstaaende Overskrift skriver »Ekstra-bladet«, København, den 28. Maj 1928 (2. Pinse-dag) følgende Artikel, som vi gengiver uden Kom-mentar, da den taler for sig selv og viser, hvor-ledes enkelte tænkende i den danske Befolkning bedømmer mange af de forvirrede Lærdomme, der findes indenfor den saakaldte Kristendoms Rammer.

Menneskene fejrer uforanderligt de religiøse Højtider — aldeles uden Hensyn til eller Henblik paa Religionen. Nu Pin-sen f. Eks. — hvad er den for de allerfleste Mennesker andet end et Par Fri- og Fornøjelsedage paa en passende Aarstid, midt i det afgørende Gennembrud til Sommeren? Kom, Maj, du søde, milde! Kom, Sommer, som vi saa længe længtes efter! Thi vel kan man have mungen munter Tidsfordriv om Vin-teren, men Sommer er dog Sommer!

Vil man sige, at alle Aarets kirkelige Højtider efter den Maade, hvorpaa de fejres, er Vrængbilleder af det, de virke-lig er eller skulde være? Man siger i saa Fald ikke for meget! Man fejrer Festen for Festens Skyld, dens Genstand er der kun faa fromme Sjæle, der tænker paa!

Det er almindelig anerkendt, at Pinsefesten — efter sin Aarstid den skønneste af alle Kirkens Højtider — er den svageste ved det, der udgør dens religiøse eller kirkelige Ind-hold. Det er en Fest for Helligaanden, den tredje Person i Treenigheden, og hvad er vel mere omdisputeret og tvivlsomt end dette Punkt i den kristne Religion: den treenige Gud, denne Gud, der er tre Guder og dog én, én Gud og dog tre, dette mærkværdige Udslag af teologiske Spekulationer og Spidsfindigheder, som nu til Dags selv Flertallet af de Præster, der forkynder dem, ikke ret selv kan tro paa, men søger at skaffe dem af Vejen ved Hjælp af mangfoldige mere eller mindre heldige Aandrigheder? Hvor mange enfoldigt troende er ikke snublet over dette Flerguderi, i hvilket Gud

formelig synes at forsvinde? Thi selv enfoldigt troende er jo ofte tænkende Mennesker, der ikke uden videre gaar ind paa, at jo mere ubegribelig og meningsløs Læren er, jo stærkere bør vi tro paa denne Sandhed!

Der debatteres stadig om, hvorvidt Skolerne bør undervise Børnene i Religion. — At hele Verden nu ikke gaar ad Hedehusene til, fordi man afskaffer Skolernes Religionsundervisning, har Frankrigs Eksempel allerede vist os, men dermed er naturligvis ikke sagt, at vi bør følge Eksemplet. Det er et Spørgsmaal, om det ikke repræsenterer et sandt Gode for den opvoksende Slægt, at man indprenter den, at der er en Gud, som vaager over os. Derimod kan det med Sikkerhed siges, at det er pinegalt, at man underholder Børnene med Religionsovelser af den Art, som bl. a. giver den Treenighedens Nodder at knække. Vi er tilbøjelige til at sige: Lad os beholde Religionsundervisningen, men kun paa Betingelse af, at man foretager visse Ændringer i Religionen! Vil man indvende, at Treenigheden er vedtaget paa store kirkelige Generalforsamlinger for saa og saa mange Aar siden, og at det vil være meget svært at faa disse Beslutninger forandrede? Derom er der ingen Tvivl. Men er det dog ikke en elendig Tilstand, at man bevarer et Skinliv for visse Dogmer, der i Virkeligheden for Aarhundreder siden er afgaaet ved Doden? Er det ikke en saa meget elendigere Tilstand, hvad Treenighedsdogmet angaar, som det jo faktisk er umuligt at paavise nogen Støtte for dette Dogme i Biblen, i det ny Testamente? Hvis noget er u-bibelsk, saa er det dog denne Snak om, at der er tre Guder, som er én, eller én Gud, som er tre, dette fuldkomne Vaas! Der staar ikke et Ord om det i det ny Testamente, selv om det nok saa meget er vedtaget paa nok saa mange Kirkemoder!

Under megen Strid og Besværlighed har man herhjemme for nylig valgt Medlemmer til et Udvalg, der skal udarbejde Forslag om en bedre Ordning af Folkekirkens Forhold end den, der gælder i Øjeblikket. Vi skal ikke benægte, at Folke-

kirken trænger til en bedre Ordning. Men vi vil mene, at Folket trænger mere til en bedre Religion end til en bedre ordnet Kirke! Det er selve Religionen, det er galt fat med. Den krampagtige Fastholden af middelalderlige Dogmer, som for længst har tabt deres Hold i Menneskenes Sind, er en større Ulykke for Kirken end alle de Smaatterier i »Ordningen«, som nu et stort »Udvalg« skal arbejde paa at forbedre — og arbejde paa den kendte Maade, at hvert Parti holder paa sit eget, saaledes at der til sidst stilles ti eller tyve Forslag i alle Verdenshjørner og Vindretninger til behagelig videre Stridigheder inde paa Rigsdagen — al denne Humbug! Ak, al den Snak om Folkekirken! den er skidt ordnet, gudbevares, men i Hovedsagen er det ligegyldigt, om den er ordnet daarligt eller godt, Hovedsagen er, at Religionen er daarlig, derfor er det temmelig ligegyldigt, om Kirken er ordnet godt eller slet. Giv os en bedre Religion! — saa kan vi altid senere tale om at faa en bedre Kirke!

* *
*

BREV FRA PRÆS. JOHN A. WIDTSOE.

Til de Sidste Dages Hellige i de tre skandinaviske Missioner:

Kære Brodre og Sostre!

Jeg beklager meget, at det har været umuligt for mig, siden jeg overtog Ledelsen af den Europæiske Mission, at aflægge et Besøg i de skandinaviske Lande. Jeg havde haabet at kunne have gjort det for nu; men Pligter andre Steder har forsinket Besøget, og der vil gaa nogle Uger endnu, førend jeg kan besøge de Lande, i hvilke saa mange af mine Forfædre levede og arbejdede.

Jeg erindrer med den højeste Tilfredshed mine Barndomsdage i Skandinavien og Livets Lektier, som jeg lærte dér. Det skal glæde mig igen at besøge disse Lande og atter at blive

bekendt med Befolkningen, de Mænd og Kvinder, der har haft Mod til at undersøge Sandheden og at annamme Jesu Kristi Evangelium, som det i Dag er gengivet, og som i Dag ved Ord og Gerninger leder Venner og Naboer til Kundskaben om de store Sandheder, som Herren har aabenbaret til Verden i disse Dage som en Forberedelse til Jesu Kristi Komme.

Det er godt at være meddelagtig i dette Arbejde, thi det er det største paa Jorden. Endskønt vor Fremgang tilsyneladende er langsom, vil den Sag, vi arbejder for, dog vinde. Enhver Mand og Kvinde, der med hele sin Styrke hengiver sig til dette Arbejde, vil finde en Tilfredshed for sin Sjæl, der ikke kan opnaas paa nogen anden Maade.

Maa Herren velsigne eder og belønne eder og opfylde eders Hjerters Ønsker.

Soster Widtsoe sender sammen med mig sine bedste Ønsker. Vi haaber at have Privilegiet snart at mødes med eder. Med oprigtige og hjertelige Ønsker for eders Velfærd.

Ærbodigst eders Broder i Evangeliet

John A. Widtsoe.

DEN NORSKE MISSION.

FORFLYTTELSE OG AFLØSNING.

Ældsterne Rudolph C. Bjornn og Henry A. Henriksen er forflyttet fra Oslo Distrikt til Trondhjems Distrikt.

Ældste Harold H. Ericksen er løst som Missionær i Missionen med Tilladelse til at rejse hjem.

Lorenzo W. Anderson,
Missionspræsident.

DANIELS BOKS 2. OG 7. KAPITEL.

(Av Hilmar E. Simonsen, Oslo, Norge.)

1ste avsnitt.

»Hvorlunge kan rinnende vann forbli urent? Hvad makt kan standse himlene? Like-saa-godt kunde mennesket utrekke sin

svake arm for aa standse Missourifloden i dens bestemte lop, eller vende strømmen den motsatte retning, som aa forhindre den Allmektige fra aa utgyde himlens kunnskap paa de Sidste-Dages-Helliges hoder.« (Pak. bok, 121: 33.) » . . . saa søk med flid og lærer hverandre visdoms ord; ja søk efter visdoms ord i de beste bøker, søk lærdom ved lesning og ved tro.« (Pak. bok 88: 118.) Les ogsaa Pak. bok 76: 5—10.

Kun disse skriftsteder for vi gaar over til det egentlige. Der har før i »Skandinaviens Stjerne« været skrevet om Dan. 2. Kap. (Nr. 20, aargang 1920), saa jeg skal saaledes ikke gaa i alle dele helt noiagtig, men bare gjøre nogle tilføielser hertil.

»Menneskesonn! Se, Israels hus sier: Det syn, han skuer, opfyldes først efter mange dage, og om fjerne tider profeterer ham. Derfor si til dem: Saa sier den Herre Herre: Intet av alle mine ord skal lenger forhales, det ord, jeg taler, det skal ske, sier den Herre Herre.« (Esek. 12: 27—28.)

Daniel blev bortført til Babylon omtrent paa samme tid som Esekiel, da kong Nebukadnesar erobret Jerusalem og hele Juda-riket i aar 588 for Kr. Daniel og Esekiel var to profeter, Gud opreiste for joderne; mens Esekiel virket blandt folket ute paa landet, virket Daniel i byen (Babylon) og blandt hof-fet (se Dan. 1. Kap.).

Daniel blev bestemt til aa studere Astronomi i Magernes skole, at han av stjernene kunde finne ut, eller lære aa kjenne, Guds planer. Efter han hadde uttydet en merkelig drøm for Nebukadnesar, blev han en av de øverste embedsmenn i riket, og det er netop denne drøm, hvis uttydning gav ham saa stor anseelse, vi skal beskjeftige oss litt med. Som før nevnt, ønsker jeg ikke aa gaa stort inn-paa aa fremlegge denne uttydning, da det av andre er gjort for mig, men kun nevne en del samt gjøre nogle faa tilføielser. I 2. kap. 31—35 vers leser vi om drommen; men hvad var dens aarsak? Vi leser i begynnelsen av 2. kap., at kongen laa paa sit leie og tenkte paa, hvad mon der vilde ske i verden efter ham, om hvorledes begivenheterne vilde komme og forme sig, og tenkte og studerte, inntil han sovnet med disse tanker i hodet. Dette

var vel den egentlige spire til hans forestaaende drom, eller maaske var det Gud, der lot ham faa disse tanker i sitt sinn for siden aa gi ham drømmen? Gud lot Nebukadnesar glemme drømmen, men ikke at han hadde drømt, og hvorfor? Kongen vilde vite, hvad han hadde drømt og drømmens uttydning; han kalte derfor de vise og sannsigerne frem for sig, at de skulde tyde ham drømmen, men først fortelle ham, hvad han hadde drømt. Om naa kongen hadde husket sin drøm, hadde han uten tvil fortalt den for aa faa uttydningen. Men det var ikke Guds vilje, at besværgerne og tegnsutleggerne skulde tyde drømmen, og derfor lot Gud ham glemme den, saa Daniel ved Guds inspirasjon var istand til aa baade fortelle drømmen og uttyde den, for derigjennem aa gi tilkjende, at Gud var kongernes konge og deres gud, og ikke de stener og trestykker de tilbad.

Daniel gav uttydningen, og verdens-historien er et levende bevis for dens guddommelighet!

Hodet av gull var Nebukadnesar, eller tydeligere, det baby-lonske rike. Efter dette kom det Medo-Persiske rike. Den tapre kong Kyrus opreiste det egentlige store Persiske rike; han krigede heldig mot sine undertrykkere Mederne, og vandt over dem. Mederne blev ikke et undertrykket folk, men »smeltet« sammen med Perserne til én nasjon. Saaledes representerer venstre arm Medien, hoire arm Persien, men en slags forening til ett ved brystet.

Selvfolgelig kunne man gaa saa langt inn paa emnet, at man tilla hele billedets dele en betydning, og det tror jeg nok ogsaa, de har; men det ville være aa gaa litt paa vidderne, all den tid man kjenner saa litet til disse rikers innbyrdes organisasjon, og da i særdeleshet det baby-lonske rike; derfor faar man gjette sig til, hvad hodets hjerner, øine, ører, nese, munn, tunge, tenner, hake o. l. betyr og representerer; nemlig forskjellige personer som raadgivere, konger, ministre o. l. Det samme med hensyn til brystet, hjertet, lungerne, armene, henderne, fingerne o. s. Her kan jo si, hjertet er Kyrus, den,

der forenede Medien med Persien; brystet deres hele forenede kraft, med lungerne som krigshærene, armene Medien og Persien, haanden paa vær arm disse to rikers hovedstader Ekbatana og Teheran, og fingerne disse rikers forenede konger, Kyrus borttatt (der var hjertet), akkurat var 10! Nemlig: 1) Kambyses II. 529—522; 2) Gaumata 522—521; 3) Darius I. 521—486; 4) Xerxes I. 486—465; 5) Artaxerxes I. 465—424; 6) Xerxes II. 424—424 (45 dage); 7) Darius II. Nothos 424—404; 8) Artaxerxes II. 404—358; 9) Artaxerxes III. Ochos 358—337 og Darius III. Kodomannos 336—330. Disse konger er tatt fra den tid, Kyrus forenede Medien og Persien, til dette rikets undergang 331—330. Nr. 2, Gaumata, var en falsk konge, som bare regjerte i 7 maaneder, og det har sig slik: Kyrus hadde 2 Sonner, Kambyses og Smerdis. Da Kyrus var dod, og Kambyses var blit konge, lot han i smug sin bror Smerdis drepe. Engang da Kambyses var i Egypten med sin hær, fikk han aa vite, at en mager, Gaumata, hadde utgitt sig for hans bror Smerdis.

Folket, der ikke visste om hans mord, trodde det; og da Gaumata hadde vakt en opstand mot Persene blandt de undertvungne folk i Asien, blev han utropt til konge. Kambyses drog straks tilbake til Persien, men da han ogsaa fikk høre, at folket var med Gaumata, drepte han sig selv efter aa ha erklært sitt brormord.

Gaumata var konge, inntil 7 menn av den Persiske adel sammensvoret sig og drepte ham, hvorefter en av dem, Darius, blev konge, en tittel som forresten med rette tilkom ham, og som han ved en snedig list ogsaa blev tildelt. Xerxes II., sonn av Artaxerxes I., blev drept efter at han hadde været konge i 45 dage.

Det 3dje rike, der skulde fremkomme, blev det Greske, som efter Aleksanders dod blev delt i 4, nemlig til Egypten, Syrien, Makedonien og Trakien, representeret ved 4 knokleben i bukpartiet.

Det 4de rike var det Romerske. Roms siste enehersker,

Theodosius den store, delte før sin død, aar 395 ef. Kr., det store romerske rike i 2 deler mellem sine 2 sønner Arcadius og Honorius, saaledes at Arcadius fikk det Østromerske rike med Konstantinopel som hovedstad, og Honorius det Vestromerske rike med Rom som hovedstad. Disse 2 riker av det samme rike representerer de 2 ben, det venstre ben er det Ø. R. rike, og høire ben er det V. R. rike med føtterne som disse rikers hovedstad, og de 5 tær paa vær fot 5 riker, der løsrev sig fra det romerske rike litt efter litt. Det 1ste rike, der løsrev sig, var Frankriket, fra det Vest-Romerske. Derefter fulgte England, Spanien, Tyskland og Italien. Det var de 5 tær paa det ene ben. For enkelte vil det maaske se usannsynlig ut, at vi setter Italien op som en »taa«, da dette land saa aa si er selve det romerske rike! Jo mer innviklet ser det ut til aa bli, naar vi tenker paa, at tærne gaar ut fra foten, der jo representerer byen Rom! Dette blir da paa en maate, som om f. eks. Danmark skulde rive sig løs fra København! Unektelig litt merkelig; maa vi saa se oss om efter et annet land?

Det Vest-Romerske rike bestod til aar 476 ef. Kr., da Roms siste keiser Romulus Augustulus blev avsat av den germanske hærfører Odovuker, som blev utropt til konge av hæren og av keiseren anerkjent som romersk patricier. Siden germaneren Odovuker har baade Østgoterne, Longobarderne, Frankerne, Tyskerne, Østerikerne og mange andre eiet Italien. Landet har været delt op i mange deler, og de forsøk paa aa forene Italien til ett, har alle strandet. Fikk man utdrevet det ene folk, kom andre inn igjen, og saaledes inntil 1805, da Italien fikk sin selvstændighet untatt byen Rom! Saaledes blev land og hovedstad adskilte inntil aar 1870, da Italien helt blev samlet til ett med Rom som hovedstad.

Det Øst-Romerske rike bestod til aar 1453, da sultan Muhamed II. erobret det og den 29—5—1453 inntok Konstantinopel.

Nogle hundre aar før hadde endel land revet sig løs fra det

Ø. R. rike; saaledes Østriket, Tyrkiet og Rumænien, og i det 19. aarhundrede Serbien og Grekenland, for det sistes vedkommende den 3—2—1830, ca. 2 maaneder for Jesu Kristi Kirke av Siste-Dages-Hellige blev organiseret! Kun 2 maaneder efter, at dette store billede, Nebukadnesar i aar 587 før Kr. f. i en drøm skuede, blev fulldannet, blev den omtalte sten løsrevet og ruller nu henimot dette billede for aa knuse det. Denne sten betydde, at Gud i de siste dage skulde oprette et rike, som alldrig skulde forgaa; men at dette rike ikke er det samme, som Kristus oprettede, da han var her i kjødet, det vil man straks kunne forstaa ved noie aa granske disse 2 skriftsteder: samlg. Matt. 21: 43 og Dan. 2: 44. Fra den tid Nebukadnesar skuede dette billede i en drøm, inntil den siste »taa« paa det fremkom, er hengaatt 2417 aar, og den tid er snart forhaanden, da denne sten vil opfylle den hele jord.

Europas lande er nu fler enn bare disse 10 nevnte riker; men man bør huske paa, at andre land ikke har løsrevet sig fra det romerske, men fra *de* land, som rev sig løs fra det. Og saaledes har de 10 riker selv maattet gi avkald paa land, som har revet lig løs fra dem, og da især efter den siste verdenskrigs slutt.

». . . Og fast staar drømmen, og troværdig er dens uttydning.« (Dan. 2: 45.)

(Dan. 7. kap. er av mere interesse for oss, da der her berettes om riker, kriger, begivenheter og ting, som skal ske, og som vi da skal beskjeftige oss en del med.)

Ideen, at Kristi Religion er én Ting og Videnskap en anden, er en fejlagtig Idé; thi der er ingen sand Videnskap uden Religion. Kilden til Kundskab findes hos Gud, og han skænker af den til sine Børn, som han ønsker, og som de er beredte til at modtage den. Følgelig indbefatter den alt.

Brigham Young.

SØNDAGSSKOLENS NADVERVERS OG KORLEKTIE
for Juli 1928.

Nadververs:

Jeg kommer til dig helt angerfuld,
Jeg føler din Kærlighed for mig;
I dette Sakrament, kære Frelser,
Jeg altid ihukommer dig.

Korlektie:

9. Vi tror alt det, som Gud har aabenbaret, og alt det, som han nu aabenbarer; og vi tror, at han endnu vil aabenbare mange store og vigtige Ting henhørende til Guds Rige.

Se, jeg sender eder Elias, Profeten, før Herrens Dag kommer, den store og forfærdelige. Og han skal vende Fædrenes Hjærter til Børnene, og Børnenes Hjærter til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Band.

(Mal. 4: 5, 6.)

Salige ere de, som lide Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges Rige er deres. Salige ere I, naar man bespotter og forfølger eder, og taler allehaande ondt imod eder for min Skyld og lyver det. Glæder og fryder eder; thi eders Løn skal være megen i Himlene; thi saa have de forfulgt Profeterne, som var før eder.

(Matt. 5: 10—12.)

INDHOLD:

Daab for de døde blandt de første Kristne	177	Brev fra Præs. J. A. Widtsoe	185
Pinsefesten	183	Den Norske Mission	186
		Daniels boks 2. og 7. kapitel	186

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording.